

Publicerad 2008-12-17 20:29 av carina eliza

En kvinna reser till Venedig och minnen från ungdomen blossar upp.

De Barfotas bro

Det är med bultande hjärta som jag kliver av tåget på Venedigs centralstation. En station som för 30 år sedan utgjorde den enda fasta punkten i mitt kaotiska liv och som jag nu återser för första gången sedan dess. Och trots att det har gått så lång tid så känner jag fortfarande igen mig. Som om tiden har stått stilla här sedan den dag jag reste härifrån. Glasskiosken finns kvar, liksom det lilla pizza- och läskståndet där de fortfarande tycks servera förfärliga små tjocka pizzor bestående enbart av bröd och tomatsås. Sådana som jag nästan levde på då.

Jag går igenom det ganska lilla stationshuset och kliver ut på den breda trappan på andra sidan, framför vilken Canal Grande slingrar sig i all sin prakt.

Folkmyllret, ljuden, dofterna, hettan och minnena. Allt slår emot mig med en sådan förödande kraft att jag på darrande knän sjunker ner på det översta trappsteget, brevid ett gäng uppspelta unga backpackers.

Åter igen får jag känslan av att tiden har stått stilla. För 30 år sedan var en av de där ungdomarna jag och jag var precis lika uppspelt och sprudlande av liv som de är nu. Precis lika äventyrslysten och förväntansfull. Och lika frihetstörstande. Det var innan jag hade förstått att friheten hade sitt pris. Men när jag lämnade Venedig, hade jag lärt mig det.

Jag letar fram min vattenflaska och dricker av det ljumma vattnet medan jag tar in den fortfarande välbekanta omgivningen. Rakt fram, på andra sidan kanalen ligger ett av Venedigs alla palats med sina bastanta marmorkolonner, smutsvita i solskenet. Jag minns det där palatset som mitt första synintryck av Venedig.

Till vänster om mig ligger vaporetti stationen och där köar och trängs en jättegrupp med turister för att köpa biljett till vattenbussarna. Det tycks fortfarande vara lika krångligt att begripa Venedigs biljettsystem. En överfull vaporetto tuffar just iväg i riktning mot Rialto och jag funderar på om jag ska ta mig till fots till hotellet istället för att köa till biljettluckan i en evighet för att sedan stå inträngd på vaporetton i de bortåt 15 minuter det lär ta att komma till Marcusplatsen. Ett kort ögonblick snuddar jag också vid tanken om jag ska göra som förr: Bara kliva på en vaporetto utan biljett och hoppas på det bästa. Det fungerade nio gånger av tio. Men jag slår bort tanken. Jag är sannerligen inte någon ung rebell längre som står utanför etablissemangen och tittar in!

Jag dricker några klunkar vatten till och blicken dras längre till vänster. Och där som en njutningslysten katt gassande i solen, sträcker ponte degli scalzi, "de barfotas bro" ut sig i hela sin marmorprydda härlighet över Canal Grande. En av Venedigs tre broar som leder människomassorna över stadens huvudkanal. Den är inte tillnärmelsevis lika pampig och påkostad som Rialtobron, men för mig ter den sig helt magnifik. Bron myllrar av människor på väg in eller på väg ifrån Venedigs hjärta och uppe på krönet står grupper av turister och ser ut över den glittrande kanalen. Vid brofästets trappsteg sitter mindre klungor och vilar i skuggan,

dricker vatten, diskuterar och studerar sina Venedigkartor. Men ingen sitter på krönet på en filt och spelar gitarr längre. Ingen går runt med en halmhatt och ber om ett bidrag som tack för musiken. Kanske ingen har gjort det på 30 år?

Det var förbjudet att göra det då och det är säkerligen förbjudet att göra det nu.

Överväldigad av minnen och men en blick suddig av tårar kan jag plötsligt se den där magra gängliga tonårsflickan som en gång var jag sitta där och sjunga på bron igen. Hon har en stor grupp människor omkring sig. Många av dem är hennes vänner medan andra bara har haft vägarna förbi och slår sig ner på marken för att lyssna en stund. En del slår sig ner av mer diffusa skäl men det har hon ännu så länge ingen aning om. Hon är som i ett rus av frihet och oberoende. Av lyckan av att vara Någon Annanstans. Att vara Någon Annan. Ingen här känner henne egentligen. De vänner hon skaffat sig här vet inget om hennes liv i Sverige, om hennes supande föräldrar, om hennes avbrutna skolgång eller hennes avsaknad av vänner. De har inga förväntningar på hur hon ska bete sig och inga förutfattade meningar om hennes personlighet. De uppfattar henne inte som udda eller konstig. I alla fall inte mer udda och konstig än vad de själva är. Kanske är de alla egentligen udda och konstiga och kanske är det därför de känner en sådan stark genemskap. Utanförskapets Förenande Gemenskap där alla själar tycks vara lika vildvuxna.

Det är inte något hon funderar över. Hon vet bara att hon aldrig har känt sig så fri, så självständig och så omtyckt och uppskattad som hon gör här och nu. Kanske är det därför hon aldrig känner sig hungrig trots den ynkliga kost av baguetter, ost och minipizzor med tomatsås från salustånden i närheten som hon livnär sig på. Innan mörket faller och turistskarorna glesnar brukar någon av hennes vänner går runt med hatten och samla ihop pengar. När de fått ihop tillräckligt mycket går de till det närmsta pizzaståndet och köper femkronors pizzor och vatten. Ibland går någon till en speceriaffär längre bort och kommer tillbaka med bröd, ost, skinka och vin. Vissa mornar lyxar de ordentligt med varsin cappuccino på en bar.

På nätterna letar de upp någon lugn plats där de kan rulla ut sina sovsäckar. Helst under tak, då det har hänt ett antal gånger att de fått rusa upp och rulla ihop sina sovsäckar, riva åt sig sina tillhörigheter och störta in under skydd undan de plötsliga hållregn som ibland piskar över Venedig.

Men under tak betyder i allmänhet arkaderna i Venedigs centrala byggnader och där finns också gott om karabinjärer som går runt och sjasar undan lösdrivare som dem, så ofta söker de sig längre bort till någon tyst gränd eller bakgård där de får sova ifred.

De är en löst sammansatt grupp med en kärna av fyra-fem personer och ett yttre sällskap bestående av olika antal människor varje natt. Alla litar på alla och ingen har något emot om en ny grupp människor eller enstaka individer ansluter sig. Men en sådan tillit skulle till slut få sitt straff.

En natt vaknar hon av att en man sitter vid hennes sida och muttrar om att hon ska ge honom något. Hon känner igen honom som någon som har hängt på några gånger men hon har aldrig själv pratat med honom. Han fortsätter gå mellan sovsäckarna och knuffar på folk medan han muttrar "You got something for me? You got something for me?"

Någon blir irriterad och säger åt honom att försvinna. Då blir han mer högljudd och flera vaknar och undrar vad som pågår. Ytterligare någon säger åt honom att hålla tyst eller försvinna och han blir alltmer uppjagad och aggressiv. Han får tag på en tom vinflaska som han slår sönder mot en vägg och börjar återigen vandra mellan sovsäckarna där de alla har vaknat nu och inser att situationen håller på att bli farlig.

Plötsligt står han vid hennes sida igen och skriker "You got something for me?"

Rädd och irriterad på samma gång fräser hon "No, Go away!" och då gör han ett utfall mot henne med den trasiga flaskan. Han siktar mot hennes hals men hon skyddar sig med händerna och hon får ett djupt jack i högerhanden. Blodet pumpar ut över hennes händer och kläder och nu har Babu, hennes vapendragare från Indien uppfattat situationen. Han är en av dem som hon tänker sig kommer att vara hennes vän för resten av livet. Heroiskt kastar han sig mellan henne och angriparen och hon ser den taggiga flaskkanten skär in i hans hals. Hon skriker rakt ut i skräck och ser Babu sjunka ner på marken med båda händerna om sin blödande hals. Angriparen som nu tycks förstå vad han gjort blir rädd och försvinner snabbt från platsen.

Alla är i uppror nu och någon skriker att de måste ta sig till polisstationen. Giovanna från Padova lindar sin scarf runt Babus hals och hon tar en t-shirt som någon hjälper henne linda runt handen. Sedan stapplar de alla i förvirring och fasa mot järnvägsstationen och den där härbärgerade polisstationen. Alla hennes tillhörigheter blir kvar på marken där de nyss låg och sov.

På polisstationen berättar Giovanna vad som hänt och poliserna som ser hur allvarligt skadad Babu är tillkallar en ambulansbåt. Poliserna vill hålla förhör med henne men hon kan inte prata. Hon stirrar på sin hand där t-shirten nu är genomblodad och det börjar dansa röda prickar framför hennes ögon. Hon tror att hon håller på att svimma. Hon hör någon säga att hon inte får lämna något signalement på angriparen. Hon förstår inte varför men kan ändå inte prata så det spelar ingen roll. Hon lutar huvudet bakåt mot väggen och svimmar.

"Signora, signora?"

En av de unga grabbarna brevid mig tar mig försiktigt i axeln och jag vaknar ur min trans och inser att jag sitter på järnvägstrappan i den gassande solen med tårar rinnande nerför kinderna.

"You ok?"

"Yes, yes, thank you, grazie" stammar jag fram och får fram en näsduk ur handväskan. "It's just the heat and some old memories!"

Jag ler generat mot honom och han ler tillbaka. Jag kan inte låta bli att förvånas över hans vänlighet och tänker att jag själv aldrig skulle ha visat så mycket omtanke i hans ålder. Inte för en uppenbar turist med gott om pengar. Jag minns hur vi ibland tog vaporetton till Piazza San Marco bara för att studera och skratta

åt de stora turistskarorna som drog runt där i trängseln, desperat följandes en tjattrande guide viftandes med ett färgglatt paraply i luften. Vi tyckte att de verkade dumma, rika och osjälvständiga och var glada över att vi inte var som dem. Vi var fattiga men fria! Vi betalade aldrig för att gå in i Marcuskyrkan eller dodgepalatset och vi satt aldrig och drack kaffe eller drinkar på café Florian. Vi hade aldrig sett insidan på någon av de byggnader som omger Marcusplatsen och vi hade ingen önskan om att få se det. Det där var bara för rika medelålders tråkmånsar som inte visste vad livet innebar. Som inte visste hur man Levde!

Jag kollar i fickspegeln att jag ser någorlunda normal ut och att de svarta mascarastrecken är borta. Jag är en medelålders dam med märkeskläder, lancome mascara, chanelparfym och en handväska från prada. Jag är här inte bara för minnenas skull utan också för att se insidan av Venedig. Kyrkorna, konstmuséerna, dodgepalatset, märkesbutikerna kring Marcusplatsen, de fina restaurangerna och det dyra hotellet.

Jag samlar ihop mig själv och min packning och går i riktning mot vaporetton.

En halvtimme senare slår jag mig ner vid ett bord i skuggan på Café Florians uteservering. En servitör skyndar sig fram med ett professionellt leende och jag ler tillbaka och säger”

”Un cappuccino per favore, e un aqua minerale senza carbonare!

”Si signora” säger han och skyndar iväg. Jag lutar mig tillbaka i den gula plaststolen och lyssnar på café Florians alltid spelande orkester. Jag ler för mig själv när jag tänker på hur jag rusade på vaporetton utan biljett. Nio gånger av tio går det!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren carina eliza med Poeter.se id #21430 innehar upphovsrätten